

— Trong vòng nửa giờ, thuốc mê sẽ nhạt.
Bilét nói :—

— Tôi muốn nạng thiếp luôn đến sáng.

Lisa đáp :

— Dễ lắm. Mời anh chờ tôi một phút.

Lisa hí hoáy rút trong mình ra hai ống thuốc màu khác nhau. Lisa đặt cái đầu nhọn của một ống lên cánh tay trắng nõn nà của nhà nữ bác học Sô viết, bấm nhẹ vào nút nhỏ ở đầu trên. Tia thuốc xuyên qua lỗ chân lông, chạy vào trong máu.

Người tớ gái trao âm-pun còn lại cho Bilét :

— Đây là thuốc giải mê. Tiêm vào, trong hai phút là nạng tỉnh lại.

Bilét buộc mặt nạ cao su vào mặt Mòna, đoạn mở đầu van ở bình dưỡng khí. Tiếng xè xè nổi lên, dưỡng khí bắt đầu tuôn theo ống cao su vào phổi Mòna. Nửa phút sau, tiếng xè xè im bặt.

Bilét cuộn tròn Mòna trong khăn trải giường.

Thu Thu hỏi :

— Anh mang nạng ra xe hơi ư ?

Bilét đáp :

— Vâng. Độ 5, hay 10 phút nữa, Bun vich tới. Tôi sẽ lái xe cho hẳn lên phi trường với hai chị, trong khi ấy Mòna nằm trong thùng xe. Máy bay cất cánh, tôi sẽ quay về trung tâm thành phố gặp Z.30.

Lisa hỏi :

— Anh hoạt động với Z. 30 được lâu chưa ?

Bilét đáp :

— Tôi mới nhận được chỉ thị cách đây mấy tiếng đồng hồ. Langley đặt tôi dưới quyền điều.

động đặc biệt của Z.30. Hoài của, đêm qua theo sau hai chị, tôi chẳng biết át giáp gì hết.

Thu Thu reo lên :

— Té ra anh !

— Vâng, tôi là phụ tá an ninh cho đại tá Bun vich. Nhân viên của tôi túc trực ở đầu đường Cửa Đông.

— Anh biết không ? Đêm qua chúng tôi đã đánh lừa được anh.

Bilét cười ròn tan :

— Hai chị đánh lừa tôi ra sao ?

Thu Thu đặt ngón tay lên môi :

— Suyt, bí mật quốc phòng.

Bilét nói luôn một hơi, giọng đều đều và trầm trầm như người tụng kinh :

—...năm phút nữa, mình sẽ cho họ ăn bụi. Chị chuẩn bị xong chưa ? Tôi sẽ quay ra khu Hàng Cỏ, đến góc đường Phan bội Châu tôi lái chậm cho chị nhảy xuống. Dầu lái chậm cũng phải 60 ấy số một giờ. Tôi tin là chị nhảy xe thành thạo. Chị nhớ nhảy xuống vệ đường. Cỏ ở đây rất dày, nhảy ra ngoài có thể gãy xương ...

Hai thiếu phụ do thám trở mắt nhìn Bilét. Giọng nói của người điệp viên CIA, đội lốt trung úy an ninh KGB, rập đúng giọng Nga của Lisa.

Đêm qua, Lisa đã nói như vậy với Thu Thu trên xe. Bilét nháy một mắt, dáng điệu rí rỏm, rồi xốc Mòna lên vai. Thu Thu gọi giắt :

— Anh Bilét. Té ra anh đã...

Bilét mỉm cười :

— Vâng, tôi thành thật xin lỗi chị. Trong xe Tchaika, tôi đã gắn máy ghi âm bí mật.

Lisa thở dài :

— Vô quýt dày, móng tay nhọn ! Tôi tưởng chỉ mình tôi khôn ngoan, ngờ đâu có người khôn ngoan hơn. Ngay sau khi tới biệt thự này, tôi đã mất bao công phu mới khám phá ra hệ thống ghi âm tối tân của KGB. Lần nào lên xe tôi cũng kiểm soát kỹ lưỡng. Không lẽ...

Bilét cắt lời :

— Chị đừng quên tôi là nhân viên CIA, chuyên về ghi âm. Tôi giấu máy ghi âm vào chỗ chị không thể ngờ tới. Đó là giấu trong máy thu thanh của xe hơi. Việc ghi âm này được thực hiện theo lệnh đại tá Bun vich. Song hai chị yên tâm, địch không biết gì hết. Cuộn băng nhựa đã được tôi tiêu hủy rồi.

— KGB sẽ nghi ngờ anh ?

— Bun vich đã hỏi tôi tại sao không ghi âm được gì cả. Tôi đáp là máy bị hỏng.

Thu Thu nói :

— May anh là đồng nghiệp, nếu không chúng tôi đã mất mạng.

Bilét cũng nói :

— Và cũng may hai chị là đồng nghiệp, nếu không đêm nay tôi đã gục ngã trước hai lưỡi dao mỏng dính.

Thu Thu cười xòa :

— Có lẽ anh là đệ tử của Hit-cốc nên đợi đến phút chót mới nói mặt hiệu. Làm chúng tôi dút cả hơi...

Bilét vụt nghiêm nét mặt :

— Không phải đâu. Z.30 yêu cầu tôi thận trọng, vì sợ kẻ thù đội lốt. Đến lúc hai chị sửa soạn rút dao, tôi mới hoàn toàn hết ngờ vực.

Nói đoạn, chàng tiến ra cửa, Mõna nắm vạt trên vai, Thu Thu cản lại :

— Anh đừng ra trước xem có ai không. Thấy cái gói lớn trên vai anh, bọn lính sẽ nghi ngờ.

Bilét lắc đầu :

— Tôi đã lái xe sát hàng hiên phòng ngủ. Nơi đậu xe bị cây che khuất, đứng ngoài không thấy gì hết. Cặp kính hồng ngoại tuyến nhìn xuyên màn tối mà KGB cấp cho đội tuần phòng tôi đã làm hỏng rồi.

Lisa khen :

— Anh lo chu đáo quá.

Bilét đáp :

— Cảm ơn chị. Chẳng qua đó là thói quen nghề nghiệp. Thôi, tôi đi đây. Giả sử bọn lính bắt gặp tôi vác bọc lớn trên vai cũng chẳng sao. Sĩ quan KGB chiếm công vi tư là thường. Bọn lính sẽ ngậm miệng vì định ninh toi mượn tạm đồ vật trong biệt thự. Lương bổng trong Hồng quân ít ỏi lắm.

Thu Thu tiến lại cánh cửa thông ra hàng hiên. Bilét vác Mõna theo sau.

Bỗng Thu Thu quay lại hỏi :

— Nếu anh cho phép, tôi xin đặt một câu hỏi tò mò. Anh là người Mỹ phải không ?

Bilét mỉm cười :

— Gần đúng. Tôi là người Gia nã đại. Tên thật của tôi không phải là Bilét cũng như Lisa. Không phải là Lisa, và chị không phải là Mõna. Nghề của chúng mình là vậy. Cứ đi mượn tên ười và lý lịch của người khác. Thành công thì hăng ai biết, nhưng bằng thất bại thì riêng mình bị dưng.

Bilết thoãn thoắt ra sân. Đèn ngoài hiên đã tắt ngúm. Từ phía tối đen.

Chàng khom lưng mở thùng xe, đặt Mônga nằm ngay ngắn. Đột nhiên, hai chùm pha sáng quắc của chiếc ZIS đồ sộ từ ngoài đường chạy vào, chiếu rọi khu vườn.

Xe hơi của đại tá Bun vích.

Xốc lại cổ áo, Bilết rảo bước lại phía Bun vích. Nụ cười diêm dăng của viên đại tá KGB đã mất hẳn sắc thái thường lệ. Cặp mắt hần còn chứa đầy ngỡ ngàng, vì thuốc mê chưa tan hết.

Bilết cất tiếng :

— Chào đồng chí đại tá.

Bun vích đơn đáp :

— À, trung úy. Một quá, tôi đến hơi chậm. Hành trang thu dọn xong chưa ?

Lisa nói đỡ :

— Thưa đại tá, xong cả rồi.

Dưới ánh đèn đêm, Thu Thu đẹp dọi hẳn. Nhìn kỹ, nàng không có vẻ đẹp sỗ sàng như Mônga mà là vẻ đẹp ẩn hiện. Cái áo mỏng dính dán chặt vào tấm thân no tròn, làn xiêm ngắn xoắn lấy cặp đùi thon và trắng. Ngọn gió tọc mạch từ ngoài vườn thổi vào. Tóc nàng bay lòa xòa, tỏa ra mùi thơm da thịt quyến rũ.

Lấn lộn nhiều năm trong nghề, người bầu gái của CIA biết Thu Thu đang trở tài chinh phục viên đại tá KGB. Bun vích ngậy ngất nâng bàn tay Thu Thu lên miệng hôn. Đoạn hần thở phào, có vẻ tiếc nuối :

— Bà làm tôi nhụt hết tinh thần. Bà đẹp đến nỗi tôi không dám tin bà là nữ bác sĩ Mônga nữa.

Thu Thu cười duyên, lộ hàm răng đều đặn, trắng bóng :

— Có lẽ ông nói đúng. Tôi không phải là Mônga thật đâu. Tôi chỉ là người giả hiệu.

Câu nói đùa của nàng làm Lisa chột dạ. Người nữ tỷ liếc nhìn Bilết. Khuôn mặt của người đồng nghiệp CIA đội lốt trung úy an ninh Sô viết vẫn lầm lì như tảng băng.

Nghe Thu Thu nói, Bun vích cười sảng sặc :

—Ồ, nếu vậy thì càng tốt. Thú thật với bà, trong thâm tâm tôi hằng hy vọng bà không phải là bác sĩ Mônga thật thụ.

Thu Thu giả vờ kinh ngạc :

— Tại sao, thưa đại tá ?

Bun vích nhún vai :

— Vì trong trường hợp bà là bác sĩ nguyên tử học Mônga, tôi có bổn phận hộ tống đến nơi đến chốn. Dầu lòng tôi nghĩ ra sao, tôi vẫn nhắm mắt ngoảnh đi. Còn như bà là người khác, tôi sẽ có thể xử sự dễ dàng hơn. Chẳng hạn, tôi...

Thu Thu cướp lời :

— Ông đa tình quá.

Bun vích nheo mắt :

— Thưa bà, đàn ông nhất là đàn ông Sô viết đều đa tình.

Thu Thu uốn ngược thách thức với Bun vích :

— Đại tá nhìn xem tôi giống Mônga không ?

Lisa gạt ngang :

— Bà đừng nói đùa nữa.

Bun vích xua tay :

— Không sao đâu. Tôi rất thích nghe bà Mônga nói đùa... Đáng tiếc, bà giống quá... vì bà là bác

sĩ Mông. Giá bà là nhân viên CIA đội lốt thì nhẹ nhõm cho tôi biết bao.

Giọng Thu Thu ồm ồm :

— Té ra đại tá sẵn sàng mềm lòng với nữ nhân viên của địch. Tôi không ngờ đại tá dễ nhu nhược trước nhiệm vụ như vậy. Dầu nhân viên của địch là thần Vệ nữ tái sinh, tôi cũng thẳng tay hạ sát...

Bun vịch nghiêng mình trong cử chỉ lịch sự Tây phương :

— Bà là bác sĩ Mông nên không hiểu được lòng tôi. Dầu sao chúng tôi là con người bằng xương, bằng thịt, biết rung cảm trước sắc đẹp, không phải là gỗ đá vô tri. Thưa bà, trong đời hoạt động nguy hiểm, tôi gặp nhiều chuyện khó xử lắm...

Thu Thu định nói thì Bilét đã ngắt quãng khôn ngoan :

— Thưa đại tá, ta lên đường được chưa ?

Bun vịch trở nên đạo mạo :

— Sắp sửa rồi. Năm phút nữa, xe hơi của tôi sẽ nổ máy. Trung úy sửa soạn đoàn xe hộ tống thì vờ.

Trung úy Bilét đứng nghiêm, bàn tay giơ lên cắt kết chào Bun vịch, đoạn nện giày trên sỏi tiến lại xe hơi.

Chàng hơi biến sắc khi thấy thùng xe mở tung. Thấp thoáng dưới ánh đèn từ xa chiếu lại chàng nhận ra một tên lính, vai đeo tiểu liên, đang cúi lục trong thùng.

Bilét rón rén tới gần. Tên lính vẫn không nghe tiếng động. Bilét lên tiếng :

— Này. ...

Tên lính giật bản người quay lại, khẩu tiểu liên tuột vào tay. Nhận ra Bilét, hắn đáp giọng run :

— Thưa trung úy, em xếp lại đồ đạc cho ngay ngắn.

Hắn nói có lý vì hắn là một trong hai tên lính dọn dẹp trong nhà. Song Bilét vẫn hỏi vặn :

— Cách đây 10 phút, anh đã biết là đồ đạc được xếp có trật tự trong thùng xe. Anh phải nói thật đi. Đừng giấu quanh vô ích. Ai sai anh lục lọi trong thùng xe của tôi ?

Giọng hắn ấp úng :

— Thưa... thưa... trung úy.

Bilét phóng bàn tay vào yết hầu tên lính. Bị quật bất thần, nạn nhân ngã vùi xuống cỏ. Bilét lôi hắn xềnh xệch vào bụi cây dày đặc kế cận. Chàng tát mạnh, gằn giọng :

— Ai ra lệnh cho anh ? Phải nói cho thật. Nếu không, tôi sẽ giết anh.

Tên lính thều thào :

— Thưa... không ai ra lệnh... đó là em tự ý. Hồi nãy, em thấy trung úy vác gói đồ lớn ra. Em tưởng là...

Bilét hỏi :

— Mày mở ra xem chưa ?

— Thưa...

Bilét không hỏi thêm nữa. Chàng biết là hắn đã mở gói, sờ làn da nóng nóng của Mông. Tên lính lại lắp bắp :

— Trung úy... tha cho em.

Giọng Bilét đột nhiên nhỏ nhỏ :

— Thôi, tao bằng lòng tha cho mày. Ngoài mày

ra, còn đứa nào biết nữa?

Tên linh lồm cồm đứng dậy:

— Thưa, chỉ có mình em. Em xin lỗi trung úy. Em cứ định ninh là đồ quý giá. Đạo này, em từng thiếu kinh khủng, chắc trung úy đã biết. Em lại nghiện rượu nên phải ăn trộm đồ đem bán. Nếu em biết cái bọc ấy không chứa đồ quý giá, em đã không dám mở tới. Em xin thề không thổ lộ với ai.

— Thổ lộ như thế nào?

— Là một người đàn bà ở trong thùng xe của trung úy.

Bilét chỉ đợi có thế. Sống bàn tay chàng phạt treo vào cuống họng thở của nạn nhân. Hắn gặp người xuống, không kịp lên tiếng. Bilét vội thêm phát atemi ghê gớm vào gáy. Cây thịt gần trăm cân của tên binh nhì Sô viết sóng soài trên nệm cỏ ướt sương.

Bilét kiểm soát lại thùng xe. Cái mặt nạ cao su và bình dưỡng khí vẫn còn nguyên vị, trống ngực Mông vẫn đập đều đều. Chàng thở dài, xấp thùng xe xuống, rồi trèo lên xe, cho động cơ nổ.

Lát nữa, chàng sẽ trở lại biệt thự, mang xác tên quân nhân tò mò ra ngoài ô, ném xuống sông Hồng hà. Đạo này, cá lớn dưới sông thiếu mỡ. Cái thi thể nung núc này sẽ biếu Hà bá một bữa tiệc sang trọng.

Bất giác Bilét mỉm cười. Chàng giết người một cách thần nhiên như người rút tiền trong túi, đây ấp giấy bạc ra mua gói thuốc trên hè phố. Trong đời gián điệp, chàng đã thần nhiên giết người hàng chục lần.

Bilét đậu xe chành ãnh giữa đường. Một hạ sĩ quan từ bóng tối bước ra:

— Thưa trung úy, đi chưa?

Bilét ra lệnh:

— Chuẩn bị sẵn sàng. Hai xe vô tuyến mở đường rồi đến xe của tôi, xe của đại tá Bun vich. Toán hộ vệ đi sau cùng.

— Thưa, chúng em đã chuẩn bị đầy đủ.

Tên hạ sĩ leo lên xe dip đậu bên đường. Bilét ung dung lấy thuốc lá ra hút.

Chàng lại mỉm cười lần nữa. Thật vậy, ở vào hoàn cảnh của chàng, mới thấy cuộc sống gián điệp chứa nhiều thú vị lạ lùng. Nếu không nhận được chỉ thị của Z. 30, chàng sẽ không bao giờ biết Lisa và Thu Thu là đồng nghiệp, và hai thiếu phụ cũng không bao giờ biết chàng là nhân viên CIA tra trộm vào Hồng quân Sô viết.

Lúc họ giờ dao, chàng nói mật hiệu. Chỉ cần nói ra mấy tiếng vô tri và vô nghĩa là những kẻ sắp giết nhau trở thành bạn thân, có thể hy sinh tính mạng cho nhau. Nghề gián điệp khác thường ở điểm này.

5 năm trước, len lỏi vào tổ chức an ninh tổ mật Sô viết, Bilét không dám hy vọng được dịch vụ. Chàng nhắm mắt tin vào kế hoạch của CIA. Ông tổng giám đốc Si mit đã tiah không sai một li, khiến Bilét trở thành công dân Sô viết gương mẫu, đoàn viên Thanh niên Cộng sản lập nhiều thành tích rạng rỡ, sĩ quan Hồng quân được gán nhiều huân chương. Rồi chàng được gia nhập KGB sau khi cuộc điều tra tối mật kết thúc. Trong 6 tháng, KGB điều tra về gia cảnh Bilét. . . Bilét

thật thụ là đảng viên trung kiên, thuộc thành phần vô sản thuần túy. Song hắn đã chết mục xương trong một nông trại.

Bilét nhún vai, ném điếu thuốc cháy dở xuống đường. 5 năm qua, chàng mang tên Bilét và không còn nhớ tên thật nữa. Chàng được KGB tín nhiệm. Tuần tới chàng sẽ lên cấp đại úy. Hừ, đại úy KGB không phải là tầm thường. . . Đại úy KGB còn oai vệ hơn đại tá trong quân đội hiện dịch. . .

Trong khi ấy, Thu Thu nâng ly rượu thơm ngát lên tận miệng đại tá Bun vích :

— Mời đại tá dùng với tôi một ly, đánh dấu cuộc hội ngộ đáng nhớ đêm nay.

Bun vích từ chối :

— Xin khất bà đến dịp khác. Trong giờ thừa hành công vụ, tôi không dám quá chén. Tôi vẫn có thói quen uống rượu thật nhiều. Sợ say thì nguy. . .

Thu Thu nhăn mặt một cách nũng nịu :

— Gớm, đại tá khó tính quá. Mời một hớp rượu mà chối đây đẩy, vậy làm sao buồng tha cho nữ gián điệp của địch được !

Bun vích đành đưa ly vốt-ka đầy ắp lên môi. Nàng nắm tay hắn, lả lơi :

— Liệu tôi là nhân viên CIA, đại tá bắt không?

Bun vích đáp ngay :

— Dĩ nhiên là không.

Thu Thu nguyền :

— Khiếp, đàn ông nói dối thật tài. Họ nghĩ một đảng, nhưng lại nói một nẻo. Đọc nhiều sách tôi thấy rằng nhân viên an ninh quốc phòng, như đại tá, ít khi giữ trọn lời hứa.

Bun vích nói :

— Tôi thì khác. Tôi xin hứa với bà.

Lisa xen vào, giọng nghiêm nghị :

— Bà cứ đùa cợt mãi, người ngoài tưởng làm thi khốn.

Bun vích phá lên cười :

— Đùa cợt có chết ai đâu, Lisa ? Thôi bây giờ mời bác sĩ Mòna kiêm nữ nhân viên CIA lên đường.

Đột nhiên, Thu Thu đau nhói nơi tim. Bun vích gọi đùa nàng là nữ nhân viên CIA, song nàng có cảm tưởng hẳn gọi thật. Nàng gắng trấn tĩnh để cặp mắt lo lắng khỏi chớp liên hồi.

Đệm xe ZIS êm như nhồi toàn bông gòn. Bánh xe phóng nhanh trên sỏi mà Thu Thu vẫn tưởng như tài xế chưa mở máy.

Tài xế là một binh nhì KGB béo ụt ịt như con heo. Tuy xe ZIS rộng thành thang, thân hình phồng nộn quá mức của hắn đã choán hết nửa băng trước.

Hắn giương đôi mắt hau háu nhìn Thu Thu. Nàng phải ngoảnh ra nơi khác để khỏi lợm mửa.

Ra đến cổng, gã tài xế thặng lại, nháy đèn «cốt» hai lần, làm hiệu lệnh cho đoàn hộ tống chuyển bánh.

Mùi nước phù sa hăng hắc của sông Hồng luồn theo gió đêm vào trong xe. Thu Thu bỗng nhớ Văn Bình hơn bao giờ hết. Mùi nước phù sa của sông Hồng làm nàng nhớ một đêm trên bờ Cửa Long ở Vạn tượng. Nàng nằm dài trên đê, gối vào đùi chàng, nhìn giòng nước óng ánh như lân tinh đang lượn khúc dưới nền trời đen kịt. Mùi nước phù sa đặc biệt xông vào mũi nàng. Văn Bình nắm tay nàng, âu yếm :

— Anh đi khắp thế giới, lênh đênh trên hàng trăm con sông, sông chưa hề được ngửi một mùi phù sa tương tự. Em nin thử lại xem! Nó không hôi mùi bùn ướt bần thối, mà là đượm mùi hăng hắc như hoa sỏi ngoài Bắc. Mỗi lần nhớ quê nhà, anh thường lên Vạn Trọng, ra sông Cửu long ban đêm để ngửi mùi phù sa... Hệt như mùi sông Hồng, em ạ... Trong đó, anh ngửi thấy mùi lá úa của Hồ Tây, mùi bánh cốm Hàng Than, mùi cà phê phin Cầu gỗ, mùi phở gà Duvigneau, mùi tóc và da thịt đàn bà đẹp ở...

Thu Thu véo ngực chàng, giọng trách móc:

— Hừ, anh này chỉ thích nói đến đàn bà...

Thời ấy đã xa rồi. Trong đêm gặp nhau tại sân chùa, chàng dẫn nàng ra bờ đê Hồng hà để ngửi mùi phù sa quen thuộc.

Cái ló cốt sơn trắng cao lêu nghêu vươn thẳng ở đầu góc Bến Nứa. Gió sông quạt vào phần phật, mùi nước phù sa làm Thu Thu ngáy ngất.

Xe hơi đến cầu Long biên. Thường lệ, xe qua cầu đều phải ngừng lại để lính gác khám xét. Song lính gác lại đứng ra như máy, nhường chỗ cho đoàn xe phóng vun vút. Sự kiện này chứng tỏ KGB đã bố trí chu đáo.

Ngồi giữa Lisa và đại tá Bun vich, Thu Thu cố giữ vẻ mặt tươi tỉnh. Tuy nhiên, lòng nàng hồi hộp khác thường. Nàng hồi hộp vì không biết lát nữa phi cơ chở nàng đi đâu.

Nội đêm nay, theo lời Bilét, Móna sẽ được đưa xuống tiềm thủy đình. Nghĩa là nội đêm mai, Móna sẽ có mặt ở Sài Gòn. Nàng hồi hộp vì inh tính một việc chẳng lành. Nếu dịch phăng ra Móna,

kế hoạch hành động của CIA và ông Hoàng sẽ bại lộ, hàng triệu sinh mạng trên thế giới sẽ bị liên lụy.

Đoàn xe nghiêng rầm rầm trên sàn cầu bằng gỗ. Đèn xanh bật cháy trên đỉnh vọng gác Gia lâm: đèn hiệu cho phép chạy qua.

Ngoại ô Gia lâm chìm trong giấc ngủ say sưa. Tài xế rẽ vào con đường nhỏ đan vào phi trường. Chiếc ZIS không dừng lại trước phi cảng mà là chạy vòng khu nhà lớn, rồi phóng một mạch ra giữa sân bay, đèn đỏm tắt ngúm.

Trường bay Gia lâm là một trong các căn cứ chiến lược được canh phòng chặt chẽ nhất Hà nội. Tuy vậy, dọc đường Thu Thu không gặp vọng gác nào có người, ngoại trừ ở Bến Nứa. Như vậy nghĩa là địch bố phòng bí mật, với những toán binh sĩ núp trong bóng tối, trang bị tiểu liên đặc biệt gắn ống nhòm hồng ngoại tuyến. Về đến Sài Gòn, nàng sẽ báo cáo chi tiết quan trọng này với ông Hoàng...

Tài xế vừa thẳng lại thì một người đội mũ sắt từ trong tối chạy vụt ra.

Cửa xe mở. Trong xe tối om vì ngọn đèn trên trần đã bị cắt giấy Bun vich đồng dục:

— Sẵn sàng chưa?

Tiếng đáp cung kính:

— Thưa, đã sẵn sàng. Xin mời đại tá lên phi cơ.

Anh đèn bấm rơi xuống phi đạo trắng xi măng. Gần như là thân theo một hiệu lệnh vô hình, những ngọn đèn cuối cùng của trường bay đều tắt một lượt.

Thu Thu hỏi Bunvich:

— Nhà đèn cúp hơi phải không, đại tá ?

Bun vich đáp :

— Không. Ban an ninh phi trường tắt đèn vì sợ địch nhìn thấy.

— Nhìn thấy ai ?

— Thấy bà.

Thu Thu nói lặng. Nàng đã biết được điều muốn biết. Bun vich quên rằng kỹ thuật thám thính của phe Tây phương đã đạt tới trình độ tân tiến. Một loại phi cơ không, hoa tiêu bay cao hơn U-2 có thể chụp hình bên dưới rõ mồn một trong bóng tối. Đó là chưa kể vệ tinh Mi-đát do tinh báo Mỹ thả vòng quanh trái đất, mỗi ngày bay qua Hà nội nhiều lần.

Giày đinh gỗ cồm cộp trên thảm bê-tông. Thu Thu nhận thấy Bun vich đi sát vào người nàng.

Bilét ngoảnh lại :

— Đến nơi rồi. Thôi chào bác sĩ và Lisa. Kính chào đồng chí đại tá.

Thu Thu bắt tay giã từ Bilét. Dưới ánh đèn bấm, mặt viên trung úy Hồng quân giả hiệu vẫn lạnh như tiền.

Bun vich hỏi :

— Trung úy xin phép được chưa ?

Bilét đáp :

— Thưa, được rồi.

Thu Thu ở một tiếng rồi nói :

— Trời, vậy mà trung úy giấu chúng tôi. Trung úy xin phép lập gia đình phải không ?

Nàng biết thừa Bilét không xin phép kết hôn mà là xin phép rời thành phố. Tuy nhiên, nàng cố tình hỏi trịch ra để Bun vich khỏi ngờ vực. Bilét cười ròn rã :

— Bà đoán lầm rồi. Còn lâu tôi mới lập gia đình. Hôm nay, tôi xin phép nghỉ một tuần để đi dò gió ở cửa biển Sầm sơn. Đáng tiếc là bà mới đến Hà nội nên không biết Sầm sơn. Tôi không dám so sánh với trung tâm Sôchi ở ven biển Hắc Hải, song Sầm sơn cũng là một trong những nơi hóng má và tắm biển tốt nhất Đông nam Á.

Một phút sau, Bilét đi khuất vào bóng tối. Sương muối đã buông xuống dày đặc. Nếu không biết trước đây là căn cứ Gia lâm, Thu Thu sẽ tưởng lầm là một bãi vắng mênh mông và rùng rợn.

Bun vich dừng lại, chiếu đèn bấm thành hình tròn :

— Mời bà lên.

Đèn trong phi cơ bật cháy. Liếc qua, Thu Thu biết là phi cơ Iliusin. Loại máy bay vận tải này đang được Nga sơ dùng để tiếp tế cho bộ đội cộng sản tham chiến tại Ai lao.

Một sĩ quan phi hành nghiêm chào Bun vich. Viên đại tá an ninh Sô viết giơ bàn tay chào lại. Thu Thu ngồi xuống ghế bọc vải trắng muốt. Bun vich khom lưng buộc giây nịt cho nàng.

Nàng nhoẻn miệng cười :

— Cảm ơn đại tá.

Bun vich đáp, nhã nhặn một cách giả tạo :

— Không dám. Chẳng qua là bổn phận. Trong tương lai, tôi còn được diễm phúc săn sóc bà nhiều nữa.

Cửa phi cơ đóng lại đánh sầm. Đèn cũng phụt tắt. Rồi động cơ nổ ầm ầm. Con chim khổng lồ dứt khỏi thảm bê-tông. Thu Thu cảm thấy tâm thần nao

nao. Nhiều biến cố đang rình rập trước mắt, nàng không hiểu ngày mai ra sao nữa.

Hơi lạnh lan dần trong phi cơ. Bun vịch hỏi:

— Bà mệt không?

Thu Thu lắc đầu:

— Không. Tôi chỉ hơi choáng váng vì chưa quen đi máy bay.

Thật vậy, mắt nàng hoa lên và bao tử nàng thắt lại. Kể ra, nàng rất khỏe mạnh, sau nhiều lần chấn mạch và rọi kiếng, y sĩ của Sở đã công nhận tạng phủ nàng còn tốt, đủ sức chịu đựng một nếp sống căng thẳng. Tuy nhiên nàng lại chóng mặt khi lên phi cơ. Thu Thu thường bực mình về cái dị ứng của mình. Mỗi lần đáp máy bay, nàng phải mang theo một loại thuốc đặc biệt.

Bun vịch đơn đáp:

— Hừ, bà cũng như thống chế Titô. Titô lên máy bay là nhưc đầu sỏ mũi. Có lẽ bà nổi tiếng không kém Titô. Nhưng thôi, tôi đùa đấy, bà đừng chấp. Đêm nay, bà mệt là phải, vì trời nhiều mây xấu, không khéo gặp bão. Hơn nữa, loại vận tải cơ này không được êm.

Lisa hỏi:

— Thưa đại tá, nếu có bão thì bay làm gì?

Bun vịch đáp:

— Không, đó là phòng xa. Và lại, phi công đã được lệnh bay ra ngoài vùng có bão.

Đoạn quay lại Thu Thu, hẳn tiếp:

— Thưa, đề tôi pha cà phê nóng cho bà.

Không đợi nàng đồng ý, Bun vịch đứng dậy. Trên sàn phi cơ trông tránh, hẳn bước thoăn thoắt.

5 phút sau, từ phòng hoa tiêu bước ra, hẳn

bưng trên tay cái khay bằng nhựa, hơi cả phê bốc thơm ngào ngạt.

— Nàngly cà phê lên môi, Thu Thu sực nhớ ra trên phi cơ rộng rãi chỉ vên vên có ba người, hàng, Lisa và đại tá Bun vịch, nhân viên phi hành ở li trong phòng hoa tiêu. Dường như họ được lệnh không tiếp xúc với hành khách.

Nàng dăm chiêu nhìn Lisa. Dưới ánh điện vàng ạch, người hầu gái giả hiệu dựa lưng vào ghế sắt, mắt lim dim sau cặp kính cận thị dày cộm. Mái tóc bạc non nửa, nếp răn giòn ngang trên trán và má, cái lưng hơi cong chứng tỏ Lisa đã lớn tuổi.

Thu Thu đoán người tờ gái của CIA trạc ngũ tuần. Nhưng mỗi khi thấy Lisa cử động nhanh nhẹn, nàng lại có ấn tượng là người nữ điệp viên CIA còn trẻ, và mái tóc bạc, nếp răn trên mặt, cái lưng cong, cặp kính dày cộm chỉ là đồ cải trang khéo léo.

Ngồi bên nàng, Lisa bị mặt một cách lạ lùng. Trong đồng hành trang nặng trĩu và công kênh, đặt sau đuôi phi cơ, Lisa giấu kỹ một cái máy phát tuyến ti hon tối tân. Nhờ dụng cụ điện tử kỳ dị này, Lisa sẽ liên lạc được với ông Hoàng ở Sài Gòn, qua trung gian vệ tinh do thám bay suốt ngày đêm trên thượng tầng vũ trụ. Phương tiện liên lạc này là hy vọng duy nhất của hai người trong hậu địch. Mất nó, ông Hoàng sẽ không còn cách biết nàng ở đâu nữa.

Một ý nghĩ lóe ra trong óc Thu Thu. Chắc hẳn hành trang sẽ bị phản gián lục soát. Lisa giấu điện đài bằng cách nào, Thu Thu không biết. Nàng hối hận là quên không hỏi Lisa.

Nàng chỉ nhớ lơ mờ là Lisa đã tháo điện đài ra làm nhiều bộ phận nhỏ.

Bất gặp nhỡn tuyến lo âu của nàng, người nữ tỳ mỉm miệng cười. Đến phút này, Thu Thu mới cảm phục tài ba siêu quần của tổ chức tình báo Mỹ đã chọn người đúng chỗ.

Đột nhiên, nụ cười của Lisa bị ngưng lại. Cặp mắt lim dim lại lim dim thêm, như tiê buồn ngủ quá sức, không cưỡng được. Thu Thu không ngăn được sựng sốt vì Lisa là người quen thức đêm có khi hàng tuần không ngủ mà vẫn tỉnh như sáo sậu.

Không riêng Lisa, điệp viên nam nữ trên thế giới đều phải luyện tập cách sống lấy đêm làm ngày. Có lẽ vì nghề do thám là nghề hoạt động ban đêm. Trong trường huấn luyện đặc biệt của MI-6 Anh quốc, Thu Thu đã học phương pháp thức đêm không mệt. Suốt ngày, nàng phải tập võ thuật, phép cải trang, kỹ thuật mật mã, ban đêm nàng lại phải thức trắng. Thức trắng mà không được uống cà phê đặc hoặc dùng thuốc Maxitong cho tỉnh ngủ. Khóa sinh phải thức đúng 7 đêm giòng đã không buồn ngủ, cũng không mỗi mệt mới được coi là tốt nghiệp. Quen với sán nhảy, ba bốn giờ sáng mới đóng cửa, nên Thu Thu không sợ thức đêm.

◆ Song đến khi bắt tay vào việc nàng mới biết là lầm: Người ta có thể khiêu vũ suốt sáng là vì còn có tiếng đàn, giọng hát, men rượu, mùi da thịt thơm tho và ấm áp của bạn lòng. Còn người gián điệp phải thức đêm một mình, cạnh khẩu súng đen sì lên đạn sẵn, hoặc bên chõng hồ sơ cao ngất bằng bộ bách khoa tự điển. Kê

truy hoan thức để ban ngày ngủ bù trong khi người gián điệp không được phép chợp mắt.

Cho nên sau 3 đêm, nàng mệt lừ, tưởng có thể diên được. Và nàng định bỏ trường. Nhờ lòng kiên nhẫn và tự ái — đúng hơn, là tự ái — nàng đã thắng. Tự ái có lẽ là đặc tính cha truyền con nối của giòng họ Phan mà nàng thừa kế.

Thu Thu vốn họ Phan, cháu cụ Phan đình Phùng, sinh trưởng ở xứ bưởi ngọt Hà Tĩnh. Hồi nhỏ, nàng mang tên mộc mạc và kín đáo. Cha nàng làm tri phủ luôn luôn thay đổi nhiệm sở nên mỗi khi đến đâu thường lấy tên hoa quả nổi tiếng trong vùng để đặt tên cho con. Chị cả của nàng sinh ở Xã Đoài, nơi cam ngọt nhất miền Trung, nên được đặt tên là Cam. Thu Thu đẻ ở Hương Khê nên lấy tên Bưởi.

Lớn lên, bước vào trường đời, nàng đổi tên nhiều lần, song mãi đến khi phiêu lưu trong nghề điệp báo đầy nguy hiểm, nàng mới chọn tên Thu Thu. Giấy tờ căn cước của nàng trong sở Mật vụ là Thu Thu. Nàng không thích bốn chữ Phan thị Thu Thu vì cho rằng chữ « thị » làm giảm giá trị của phụ nữ.

Hồ sơ của nàng được cất trong két sắt kiên cố của ông Hoàng. Có lẽ chữ ký bằng mực xanh của nàng đã phai màu, song nàng không quên được chi tiết cón con nào trong tờ bia màu vàng, ngoài đề chữ « tối mật » — hồ sơ cá nhân — FR.234.

Tên thật: Phan thị Vĩnh Mỹ.

Tên riêng: Hồi nhỏ, được gọi là Phan thị Bưởi.

Tên hiện thời: Phan Thu Thu.

Bí danh : FR. 234.

Đặc điểm : Cao 1 thước 63, nặng 49 kilô (đôi khi nặng tới 54 kilô). Mắt rộng, xanh biếc như phụ nữ Tây phương, mũi cao, cằm chẻ hai, một cái theo dài một phần, ngang ba li, ở sau vành tai phải, bị tóc che khuất, gáy ra bởi vết dao đâm, da trắng như người Tây phương, vòng ngực 96, vòng eo 58, vòng mông 96 (đôi khi vòng ngực 96 vòng eo 62, vòng mông 96...)

Thói quen nguy hiểm : rất ưa nước hoa, mặc dầu dùng nước hoa là điều cấm kỵ trong nghề, thích nhất nước hoa Buộc vin. ở cổ chân thường đeo sợi giây xích bằng vàng có 6 cái khánh tí hon reo điệu nhạc thánh thót khi cất bước. Thói quen thông thường : thích âm nhạc, có biết tài về dương cầm; Sành về hội họa. Chuyên sưu tập họa phẩm. Trong phòng ngủ, thường treo hình chụp của 3 họa phẩm đắt tiền nhất từ cổ chí kim : Artt-tốt ngắm tượng Hôme. Đầu thiếu nữ, và thiếu nữ đọc sách (1).

Khả năng nghề nghiệp : tốt nghiệp trường đào tạo nhân viên điện báo hải ngoại MI-6, Anh quốc, chiếm ưu hạng về nghệ thuật tác xạ, đoạt

(1) Họa phẩm Aristotle contemplating the bust of Homer do viện bảo tàng Nữ ước mua ngày 15.11-1961 với giá 2.300.000 đô la (họa sĩ Rembrandt 1605-69); bức thứ hai do Vermeer (1632-75) vẽ, được bán năm 1959 với giá 1.100.000 đô la; bức thứ ba do Fragonard vẽ (1732-1806) bán năm 1961 với giá 875.000 đô la. Dân ghiền họa phẩm phải mua hình chụp. Tuy nhiên, hình chụp cũng rất đắt tiền.

giải quán quân phụ nữ về bắn súng lục tại Thụy sĩ, năm 19... về nhu đạo, tương đương với đai đen đệ nhất (trước khi sang Đông kinh tu nghiệp).

— Bà Mòna ?

Tiếng kêu của người nữ tỳ giặt Thu Thu ra khỏi quá khứ. Nàng sức nhớ lại thực tại phủ phàng. Cặp mắt của Lisa đã riu lại. Trong một phần mười tích tắc đồng hồ, Thu Thu đã tìm ra lý do.

Giọng Lisa lè nhè :

— Xin lỗi bà, tôi buồn ngủ quá.

Người tớ gái ngoẹo đầu trên ghế, miệng mím chặt, dường như cố giữ cho một tiếng nói bí mật khỏi tuôn ra. Ngồi bên, Thu Thu dự biết Lisa định nói gì.

Thốt nhiên, niềm lo sợ vô biên tràn ngập lòng nàng. Nàng tưởng như trái tim bị dầm trong thùng nước đá lạnh buốt. Tay nàng bấu chặt thành ghế cho khỏi run.

Mắt nàng thường ngày rất tinh anh bỗng mờ dần, mờ dần... Một màn đen rùng rợn buông xuống trước mắt, khiến nàng không thấy gì nữa. Cờ hòng nàng tiết ra một chất đắng đắng lợm giọng. Nàng khát nước lạ thường, mặc dầu cách đây mấy phút nàng vừa uống ly cà phê đầy ắp.

Nàng muốn hét lên :

— Trời ơi, cà phê !

Song tiếng hét của nàng bị vướng chặn ở cổ. Khi lạnh trong tim ngấm dần vào máu. Huyết quản nàng đông cứng lại. Phổi nàng không còn chút dưỡng khí nào nữa.

Đầu nàng nhức như búa bổ. Một sức mạnh vô hình bắt nàng nhắm nghiền mắt.

Nàng vẫn nghe rõ tiếng động chung quanh. Nàng nghe tiếng Bun vịch quẹt diêm châm thuốc lá. Nàng nghe tiếng hấn đứng dậy, nện giày tiến lại phía nàng. Hơi thở của viên đại tá KGB phả vào mặt nàng.

Tức uất người, nàng định vùng dậy, tát cho hấn một cái nện thân, song tứ chi nàng đã dính chặt vào ghế.

Rồi hơi lạnh rung chuyển toàn thân nàng. Nàng nhìn Bun vịch và hấn cũng nhìn nàng. Nàng nhìn hấn là đứa đại gái. Không ngờ bản lĩnh hấn cao hơn nàng một bậc. Hấn đã lừa nàng uống cả phê pha thuốc ngủ.

Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra từ cõi hư vô, tưởng như có thể bóp vụn óc Thu Thu thành cám.

Nàng mê man không biết gì nữa. Tuy nhiên, trước khi ngủ say nàng đã lấy một phần vi ti sáng suốt. Giác quan thứ sáu của nàng đã nhìn thấy nụ cười khoái trá và kiêu ngạo trên môi đại tá Bun vịch.

Phi cơ đổi hướng bay lên tây bắc.

..

Bản án tử hình

Lúc Thu Thu tỉnh dậy, tiếng động cơ máy bay đã nhẹ. Nàng mở mắt quan sát từ phía.

Lisa vẫn ngủ li bì. Dưới ánh đèn, Bun vịch đang nắn nét trên trang giấy trắng. Vì hấn quay lưng lại nên nàng không thấy rõ hấn viết những gì.

Nàng duỗi thử chân tay. Các bắp thịt đã ngoan ngoãn tuân lệnh thần kinh hệ, tuy nhiên đầu nàng chưa hết nhức buốt và mí mắt nàng vẫn dè nặng xuống. Sở dĩ nàng phục hồi trí tuệ nhanh chóng vì, như mọi điệp viên thành thạo, nàng đã được huấn luyện cách đối phó với độc dược.

Một dấu hỏi quay cuồng trong óc nàng. Bun vịch bỏ thuốc mê vào cả phê làm gì? Phải chăng đó là biện pháp an ninh thông thường? Các nhà bác học thường trống miệng, không biết giữ bí mật nên KGB lừa nàng ngủ say để không biết được lộ trình. Song cũng có thể Bun vịch nghi ngờ nàng. Hấn cho nàng uống thuốc mê để lục soát hành lý.

Bất giác, nàng nhìn về phía đuôi phi cơ. Nàng không hiểu Lisa giấu điện đài ở đâu, nhưng chắc là trong va li quần áo. Dầu đã tháo rời, giấu được hết không phải dễ, trừ phi Lisa biết phép tàng hình. Một lần nữa, Thu Thu lại hối hận trước khi lên đường không chịu bàn kỹ, mà lại khoán trắng cho.